



סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש



פרשת ראה
ל מנחם-אב
א' דראש חודש אלול
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 36
(88)

ארויסגעזעטן דורך אונזות היכל הקודש הרס"ב

תפלה אין זיי האבן אים גימאכט פאר א מלך איבער זיי (דאס פארשמיט מען שוין אליין אז די אלע כחות ה"ל האבן זיך אלע טועה גיווען אין זענען אלע פארפירט גיווארן אין גרויסע נארשקייט. איטליכע ביתה אין איר נארשקייט דארף זייערע נארשע סברות און נארשע גיראנגען. נאר די אונטערשטע ביתה די האבן צו גיטראפן דעם רעכטיגן אמת. אז וואויל איז זיי). דאס האט אלץ דערציילט איינער פון די גיבורים פאר דעם בעל תפלה.

און ער האט אים ווייטער דערציילט. אז זיי. (דהיינו די גיבורים וואס זיי זענען גיגאנגען מיט דעם גבור כנ"ל) זיי זענען פון דער ביתה פון די בעלי אברים כנ"ל (דהיינו די ביתה וואס זיי האבן גיזאגט אז דער עיקר תכלית איז נאר אז מע זאל זיך פילעוויין צו גרייכין די אברים) וואס זיי האבן זיך אויף גינעמען פאר א מלך א בעל אברים כנ"ל (דהיינו א גרויסן מענטשן כנ"ל). ויהי היום איז גיגאנגען א מחנה פון זיי (כלומר סע גיגאנגען אין איינעם אסאך מענטשן פון די בעלי אברים) מיט דעם איכאז וואס מע האט זיי נאך גיפירט עסן און טרינקען און דעקט גלייכין אנדערע זאכן. און פאר די בעלי אברים. האט די וועלט גוודאי זייער מורא גיהאט. ווארין זיי זענען גיווען גרויסע מענטשן און גבורים. און ווער סע האט זיי באגעניגט. האט זיי גוודאי אפ גיטרעטן פון דעם וועג. דערווייל. ווי די מחנה פון די בעלי אברים זענען אזוי גיגאנגען. איז זיי אקעגן גיקומען א גרויסער גבור. און דער גבור האט זיי ניט אפגיטרעטן פון דעם וועג. און ער איז אריין גיגאנגען אין דער מחנה אריין. און ער האט זיי צושפרייט (מיט די הערם) (דהיינו דער גבור) איז זיך אריין גיגאנגען צווישן די וועגילעך ה"ל וואס זיי זענען זיי נאך געגאנגען. און ער האט אויף גיגעסן אלדינג וואס דארט איז גיווען איז דאס ביי זיי א ווילד חידוש גיווען (וואס דער איז אזוי א גבור וואס ער האט קיין מורא ניט פאר זיי און איז צווישן זיי אריין גיגאנגען און האט אויף גיגעסן נאר וואס סע גיווען אויף די וועגילעך) זענען זיי תיכף פאר אים אנדער גיפאלן. און האבן גיזאגט תיכף. וחי המלך (כלומר זיי האבן תיכף אים גימאכט פאר א מלך) ווארין אים קומט גוודאי די מלוכה. נאך זייער דיעה נאך אז דער עיקר תכלית איז דער וואס ער איז א בעל אברים כנ"ל. און דער מלך וועט אים גוודאי מוחל זיין די מלוכה. ווארין אים קומט גוודאי די מלוכה ווייל ער איז אזוי א גבור אזוי א בעל אברים. און אזוי איז גיווען. זיי האבן אים אויף גינעמען פאר א מלך. (דהיינו דעם גבור וואס ער איז זיי גיקומען א קעניג כנ"ל). און דאס איז דער גבור וואס מיר גייען היינט מיט אים אפגעמען די וועלט. און ער זאגט (דהיינו דער גבור וואס ער איז דא מלך גיווארן אויף זיי) אז ער מיינט דערמיט עפעס אנדערש. דערמיט וואס ער גייט אפגעמען די וועלט ווארין ער מיינט נאר ניט דאס אז די וועלט זאל זיין אונטער אים. נאר ער מיינט דערמיט עפעס אנדערש.

שבת קודש פרשת קרח, שנת תשפ"ב ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבעל תפלה.

אין קורצן פון פריער

דער בעל תפלה האט זייער רחמנות געהאט אויף די מדינה פון די עשירים וואס זענען פארקראכן אין תאוות ממון, איז ער געגאנגען רעדן צו זיי איינמאל און נאכאמאל זיי ארויס צו נעמען פון זייערע נארשקייטן, אבער זיי האבן אים גישט געוואלט צוהערן. ביז עס איז אנגעקומען דער גבור, האבן זיי שוין גישט געוואוסט וואס צו טון, ווייל זיי האבן געהערט אז דער גבור וויל נאר 'הכנעה', און זיי האבן גישט געקענט זיך מכניע זיין פאר אים ווייל דער גבור פאר'מיאוס'ט געלט, און ביי זיי איז דאס קעגן זייער אמונה, האבן זיי געבעטן דעם בעל תפלה ער זאל ארויסגיין רעדן מיט'ן גבור. האט דער בעל תפלה געזאגט ער מוז קודם געווארן ווערן אויב איז דאס דער גבור מיט וועם ער קען זיך, איז ער ארויס געגאנגען פון שטאט צו אייגע פון די גבורים וואס גייען מיט'ן גבור, און זענער האט אים דערציילט ווי אזוי זיי זענען זיך צאמגעקומען מיט'ן גבור.

אז עס איז אמאל געווען א גרויסע שטורעם ווינט וואס האט איבער געקערט די וועלט, האבן די מענטשן פון די וועלט זיך מישב געווען זיי ווילן אויפנעמען א קעניג, האט מען אנגעהויבן קלערן ווער איז ראוי צו זיין קעניג, האבן זיי באשלאסן וויבאלד דער עיקר איז דאך דער 'תכלית', איז ווער עס איז מער ביים תכלית איז ראוי צו ווערן קעניג. איז געווארן צווישן זיי פארשידענע מיינונגען וואס דער תכלית איז, א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'פבוד', א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'רציחה', א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז ווער עס עסט גישט פון אנדערע מענטשן נאר מער 'איידעלע עסנווארג', א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'גיאוף', רחמנא לצלן; א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'שמחה', א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'חכמה', און א טייל האבן געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'אויפבויען די אברים'. יעצט האלטן מיר ביים לעצטן כחה.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און סע גיווען איין אנדערע כחה. וואס זיי האבן גיזאגט. אז די אלע זאכן זענען אלע נאר קיין תכלית ניט. נאר דער רעכטער תכלית איז. אז מע זאל נאר עוסק זיין אין תפלה צו השם יתברך און מען זאל זיין איין עניו און א שפל ברך. (כלומר מע זאל פון זיך נאר ניט האלטן) וכו'. און זיי האבן זיך גיוזקט א בעל

איך מיינ גאר עפעס אנדערש

דאס זענען אונזערע הייליגע צדיקים, זיי ווערן מפרסם אין די וועלט גישט צוליב כבוד וכדומה חס ושלום, זיי זענען דא פאר גאר עפעס אנדערש, נאר צו ברענגען מענטשן צום אייבערשטן, אזוי ווי דער גבור האט געזאגט: "איך גיי ארום איינגעמען די וועלט, איך וויל גארנישט פאר מיר, איך מיינ גאר עפעס אנדערש, איך וויל צוריק ברענגען מענטשן צום אייבערשטן!"

מפרסם של אמת

די ברסלבע האבן געהאט טענות אויף מוהרא"ש, היתכן מוהרא"ש איז א 'מפרסם', ער זיצט אויבן אן וכו'; האבן מיר

גערעדט געקענט ביי די באטע, וואס איז די גאנצע פראבלעם פון א מפרסם, נאר אויב ער איז א "מפרסם של שקר", דאס הייסט דער מענטש איז מפרסם אין די וועלט, און ער פארקויפט 'שקר', אבער איינער וואס רעדט נאר פונעם אייבערשטן, זיין גאנצע זאך איז נאר צוריק ברענגען מענטשן צום אייבערשטן, איז ער דאך א "מפרסם של אמת", ער איז מפרסם אין די וועלט, און ברענגט מענטשן צום 'אמת'!

זיי מיר מחזק

פאר וואס קומט א מענטש אין בית המדרש צו א שיעור? דער מענטש איז שוין אזויפיל מאל דורכגעפאלן, ער טראכט: 'איך וויל שוין אויפגעבן, איך וויל שוין ענדיגן, איך וויל אלעס אפלאזן', ער וויל פונעם בעל דרשן איין זאך: "זיי מיר מחזק, ברענג מיר צום אייבערשטן, זאג מיר אז איך קען אנהייבן פונדאסיג, זאג מיר אז דער אייבערשטער וועט מיר געבן כח איבערצוקומען מיינע שוועריקייטן, זאג מיר אז דער אייבערשטער דארף מיינ תפילין, דאווענען, זאג מיר אז דער אייבערשטער דארף מיינ תפילין, זאג מיר אז דער אייבערשטער דארף מיינע מצוות", קומט אויס עס איז פונקט פארקערט, דער וואס רעדט טיפע תורות, איז א "מפרסם של שקר", אפילו ער אליינס איז באמת אן ערליכער איד, ווייל ער איז מפרסם און ברענגט נישט מענטשן צום אייבערשטן.

שיינע משלים און מליצות

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כח) די אלע וואס האלטן דרשות און רעדן מיט משלים און מליצות אויף דעם זאגט דער נביא (ישעיהו ז, א): "המעט מכם הלאות אנשים, כי תלאו גם את אלקים", מענטשן ווערן מיד פון די אלע שיינע משלים און מליצות. "ואנשים חושבים שיבואו לאיזהו תועלת על ידם, הינו שיבואו לדעת את ה' איך לעבד", מענטשן זוכן צו דינען דעם אייבערשטן, און ווען מען זעט אז מען קען גארנישט נאכטון, זאגט מען: "לא יראה ולא יבין אלקים", - זיי לאזן אפ אידישקייט רחמנא לצלן, זעענדיג אז ער איז סיי ווי גארנישט ווערד, ער קען נישט נאכטון די אלע גוטע זאכן, קומט אויס אז דער מענטש איז א "מפרסם של שקר".

(דאס האט אלץ דערציילט. איינער פון די גבורים דעם בעל תפלה וואס ער האט אים גיפרעגט. ווי אזוי זיי קומען צום אויף מיט דעם גבור האט ער עס אים דאס אלץ געפערט).

האט אים דער בעל תפלה גיפרעגט. מיט וואס איז זיין גבורה פון דעם גבור. וואס ער איז איינער מלך היינט. האט ער אים געפערט. באשר אין מדינה האט זיך נישט געוואלט מבינע זיין אונטער אים. האט דער גבור גינמען זיין שווערד וואס ער האט און די שווערד האט ריי בוחות. אז מע הייבט זי אויף אנטלויפן אלע שרים פון די תילות (היינו אלע עלצטע) וכ' (און האט אויסגערעכנט די ריי בוחות וואס אויבן איז גישטאנען. וואס פון דארט האט דער גבור פון דעם מלך גינמען גבורה כ"ל) ווי דער בעל תפלה האט דאס דערקערט. האט ער זיך גישטויסן אז דאס איז בודאי דער גבור פון דעם מלך ה"ל. האט דער בעל תפלה גיבעטן. אויב מע איז מילדיג אז ער זאל זיך זעהן מיט דעם גבור וואס ער איז ביי זיי מלך. האט מען אים געפערט. מע מוז מעלדיווען פאר אים איז מען גינאנען. און מע האט גימעלדיוועט. האט ער גידיסן אז ער זאל אריין קומען. איז דער בעל תפלה אריין גיקומען צו דעם גבור ווי ער איז צו אים אריין גיקומען. האבן זיי זיך דערקענט איינס דאס אנדערע איז צווישן זיי גיווען זייער גרויסע שמחות וואס זיי האבן זוכה גיווען צום אויף קומען זיך אין איינעם. און מע גיווען צווישן זיי שמחות און בכיות (פרייד און גיוויין) ווארן זיי האבן זיך דערמאנט אין דעם מלך מיט זיינע לייט. האבן זיי ררויף גיוויינט. איבער דעם איז צווישן זיי גיווען שמחות און בכיות.

דער גבור צוזאמען מיטן בעל תפלה

דער רבי זאגט ווען דער בעל תפלה האט זיך געטראפן מיטן גבור איז געווארן גרויסע שמחות. אין רביניס ווערטער קען מען

זאגן פילע בחינות, יעדע מינוט קען מען זאגן אנדערע פשטים און תורות, אבער בפשטות האט אונז מוהרא"ש געלערנט אז דער 'גבור' גייט ארויף אויף די מדת גבורה פונעם אייבערשטן. א מענטש לעבט רואיג און פלוצלינג קומט דער גבור אן, עס קומט אן א צרה וואס מען האט זיך נישט געראכטן, מען איז נאר געגאנגען צום דאקטער פאר א געווענליכע באזוך, און דער דאקטער זאגט אז מען דארף אנהייבן נעמען שווערע טריטמענטס לא עלינו, דער 'גבור' איז דא, דאס איז זייער שרעקעדיג, אבער אז דער גבור איז צוזאמען מיטן 'בעל תפלה' - רבי נתן האט געזאגט: דער בעל תפלה איז דער רבי - אז מען דערמאנט זיך פון רבי, מען דערמאנט זיך אז עס איז דא אזא זאך ווי תפלה, ווערט שוין גרויסע שמחות, דער מענטש ווערט שוין רואיג, ער ווייסט ער קען בעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט אים ארויסנעמען פון זיין פלאנטער.

יישר כח פאר די יסורים

די גאנצע זאך פונעם 'גבור' איז נאר 'הכנעה', צו ברענגען דעם מענטש צום אייבערשטן, מוהרא"ש ברענגט פילע מאל אין אשך בנחל און אויף אין די צוואה (צוואת מוהרא"ש) דעם לשון פון מדרש (מדרש תנחומא פרשת תצא, סימן ב): "צריך אדם להחזיק טובה להקדוש ברוך הוא בזמן שהיסורין באין עליו. למה, שהיסורין מושכין את האדם להקדוש ברוך הוא", א מענטש דארף מחזיק טובה זיין דעם אייבערשטן, ער דארף דאנקען דעם אייבערשטן ווען עס גייט אים נישט גוט, ווייל דאס ברענגט אים צוריק צום אייבערשטן. דאס מיינט, ווען מען קען ווען רעדן צו די מענטש וואס ברענגט די יסורים וואלט מען אים געדארפט זאגן: "יישר כח פאר די יסורים, דו ברענגסט מיר צום אייבערשטן, דו ברענגסט מיר אין בית המדרש, דו ברענגסט מיר אין מקוה"; איך בין שוין לאנג נישט געגאנגען אין מקוה, עס האט אנגעהויבן קומען אויף מיר דיגים האב איך צוריק אנגעהויבן גיין אין מקוה, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המידות, אות המתקת הדינים, סימן כב, פא) אז מקוה נעמט אנוועק אלע צרות און דריידט איבער אלע שלעכטס; איך דאווען שוין זייער לאנג נישט 'שחרית, מנחה און מעריב', יעצט אז עס איז מיר אונטער געקומען א פרישע פראבלעם גיי איך צוריק אין שול דאווענען, איך זאג פאר'ן אייבערשטן אז איך גיי שוין זיין וואויל.

שמחות און בכיות

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל נישט האבן קיין יסורים, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות ה): "לא הו ולא שחרו", איך דארף נישט די יסורים און נישט די שחר דערפון, אבער עס איז א גרויסע רחמנות אויף מענטשן וואס האבן נישט דעם בעל תפלה, ווען דער גבור קומט אן בלייבט מען דערשראקן, מען ציטערט און ציטערט ביז מען פאלט פון דעם און מען קען אים מער נישט אויפהייבן. מיר האבן זוכה געווען אז מיר זענען דא ביים רבין, האבן מיר דעם 'גבור' מיטן 'בעל תפלה', איז דא 'שמחות און בכיות' - איך וויין צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם העלף מיר", "רבוננו של עולם היט מיר", נאכדעם בין איך פרייליך אז איך האב דעם בעל תפלה, איך ווייס פון די עצה פון בעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט מיר העלפן, אויך דאנק איך דעם אייבערשטן אויף וואס איך האב יא, "איך דאנק דיר אייבערשטער אז איך בין געזונט", איך דאנק דיר אייבערשטער אויף אלעס".

דער יצר הרע פארדרייט דעם מענטש'ס קאפ, און זאגט אים: "ווען דו וואלטסט געמאכט אנדערש וואלט געווען בעסער", אדער: "וועגן דעם שכן האט אלעס פאסירט", ער מאכט אינגאנצן

מען טראכט אריין ווי די גאנצע בריאה זינגט צום אייבערשטן - זינגט מען מיט מיט זיי: "איך דאנק דיר אייבערשטער פאר אלעס, איך דאנק דיר אז איך האב חתונה געהאט".

דאנקען דעם אייבערשטן

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פלעגט זאגן: א אינגערמאן וואס איז חתונה געהאט, זאל יעדן טאג אינדערפרי, ווען ער שטייט אויף, דאנקען דעם אייבערשטן אז ער איז חתונה געהאט. וואלסט געקענט זיין אן היימלאזער מענטש, איינער אליינס, ערגעץ ווייט, איך ווייס נישט וואו, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, און דער אייבערשטער האט געהאלפן דו האסט א ווייב.

די שכינה רועט ביי אים

איך האב געלערנט היינט אינדערפרי זעהר הקדוש פרושה בראשית, זעט מען ווי דער זעהר חזק'ט נאכאמאל און נאכאמאל: "נאר א מענטש וואס איז חתונה געהאט - רועט די שכינה ביי אים, און אז א מענטש איז אליינס איז גארנישט דא; נאר אז ער איז חתונה געהאט קען ער האבן ברכה".

השראת השכינה

פארוואס איז טאקע אזוי אז נאר אויב מען לעבט מאן און ווייב איז דא די שכינה? ווייל מען קען נישט זיין חתונה געהאט נאר אויב מען נעמט אריין די שכינה, מען איז בטל צום אייבערשטן, (אויסער אויב מען שלאגט זיך ארום, השם ישמרנו), דער רגע דער מענטש לאזט אפ דעם אייבערשטן, קען ער נישט לעבן מיט זיין ווייב, ווייל ער וויל אזוי און זי וויל פארקערט; אז א מענטש איז חתונה געהאט, ער לעבט מיט זיין ווייב בשלום, איז דא ביי אים "השראת השכינה", דער מענטש איז בטל צום אייבערשטן, ער וויל גארנישט און זי וויל גארנישט, ביידע ווילן נאר טון דעם רצון פונעם אייבערשטן, זיי זענען דבוק צום אייבערשטן.

אלעס איז דו!

און צו דעם איז מען זוכה אז מען קומט צום בעל תפלה, דער בעל תפלה לערנט אונז אויס 'רעד צום אייבערשטן', בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל האבן אמונה", "רבנו של עולם העלף מיר איך זאל געדענקן אז דו ביסט דא", "רבנו של עולם איך וויל געדענקן אז עס איז נישט די ווייב, די קינדער, די שכינים, נאר אלעס איז דו!" אז מען פאלגט די עצה, מען בעט דעם אייבערשטן, קען מען לעבן א חיים טובים, א זיסע געשמאקע לעבן.

נעם אריין דעם אייבערשטן

קוקט אריין אין זעהר פרושה קרח, (איך ווייס נישט אויב עטץ לערנטס די שטיקלעך זעהר וואס מען געבט ארויס מיטן פרש"ח זית איש") זאגט דער הייליגער זעהר (דף קעז): "רבי אלעזר הוה קאים קמיה דרבי שמעון אבונה", רבי אלעזר איז געווען ביי זיין טאטן רבי שמעון בר יוחאי, "אמר ליה", האט רבי אלעזר געזאגט פאר רבי שמעון, "כתוב (קהלת ט, ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חי הבלך", עס שטייט אין פסוק: זע צו לעבן מיט דיין ווייב וואס דו האסט ליב, אלע דיניגע טעג; רבי אלעזר פרגעט זיין טאטן, דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי, וואס וויל אונז דא שלמה המלך זאגן? "אמר ליה", האט רבי שמעון בר יוחאי געענטפערט: "תא חזי", קום און זע, "ראה חיים עם אשה אשר אהבת", זע צו לעבן מיט דיין ווייב וואס דו האסט ליב, "דא הוא רזא", אין דעם פסוק

פארגעסן פונעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער פירט אלעס און דער אייבערשטער האט אלעס געמאכט, אבער אז מען נעמט אריין דעם אייבערשטן אין זיך, מען ווייסט אז אלעס מאכט דער אייבערשטער - איז אלעס פיין, און דער גבור איז מער נישט דא, ווייל דער גבור איז נאר דא ווילאנג דער מענטש פארגעסט פונעם אייבערשטן.

עס האט פאסירט וועגן מיר!

און אז מען געדענקט אז עס איז דא א באשעפער קען מען לעבן מיט א ווייב, מיט קינדער, מיט א בעל הבית, מיט שכנים, און מיט יעדן, ווייל מען זאגט מער נישט: "דו ביסט שולדיג, וועגן דיר האט דאס פאסירט", נאר מען ווייסט "עס האט פאסירט וועגן מיר", ווייל איך האב פארגעסן פונעם אייבערשטן!

התבודדות אין פעלד

לאמיר צוזאמברענגען דעם גבור מיטן בעל תפלה, לאמיר רעדן צום אייבערשטן; דא אין שטעטל איז דא די מעלה אז מען קען רעדן צום אייבערשטן אויפ'ן פעלד, אזוי ווי דער רבי האט געוואלט (עיני שיהות הר"ן סימן אס). איך האב א קרוב וואס איך האב אים מקרב געווען צום רבי'ן, למעשה האט ער איבער געלאזט 'היכל הקודש' ווייל עס איז אים געווען צו פשוט, ער זוכט מער 'חקמות', איז ער אנגעקומען צו א חבורה אין ברסלב, (איך האב זייער ליב אלע ברסלבע, איך האב חס ושלום גארנישט קעגן קיינעם), האב איך אים געטראפן ביי א שמחה, האט ער מיר געזאגט אז מען שמועסט ביי זיי אין בית המדרש ביי זייער חבורה, אז דער ראש ישיבה האט געטוישט די דרשות פון אמאל, אמאל פלעגט מען חזק מאכן פון די וואס מאכן אן עסק פון 'התבודדות אין פעלד', און יעצט הערט מען ביי די דרשות און אין די בריוו: "זיי זיך מתבודד צווישן די וועלדער און פעלדער"...

רעד צום אייבערשטן וואו דו ביסט!

באמת איז דאס זייער פשוט; אין בארא פארק פלעגט מוהרא"ש לאכן פון די וואס רעדן פון התבודדות אין פעלד, ווייל אז דו וואוינסט אין שטאט, פארוואס זאלסטו שטיין און ווארטן א גאנצע וואך אויף דאנערשטאג נאכט פארן מיט א חבורה צום פעלד, צו גיין זינגען און עסן מאראנאצן אין פעלד... רעד צום אייבערשטן וואו דו ביסט! אבער פאר אנשי שלומינו וואס וואוינען אין יבניאל - עיר ברסלב, האט מוהרא"ש יא געשריבן זיי זאלן זיך מתבודד זיין אויף די בערג און אויף די פעלדער פון יבניאל. מוהרא"ש שרייבט פאר אנשי שלומינו פון יבניאל: "דו וואוינסט דאך אין יבניאל; דו מיינסט עס איז אזוי גרינג צו באקומען טהרת המח, טהרת המחשבה?! גיי ארויף אויפ'ן בארג, צווישן הר, שדה, בית' (עיני לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י) און שריי צום אייבערשטן: 'רבנו של עולם וואש מיר אויס מיין קאפ'".

פייגלעך זינגען צום אייבערשטן

דערפאר דא אין שטעטל וואס מיר זענען ארומגענומען מיט ביימער קען איך רעדן פון התבודדות אין פעלד; יעדער אינגערמאן וואס וואוינט אין שטעטל האט ארום זיין הויז גראז און ביימער, אפילו ווען מען איז אינדערהיים קען מען ארויס גיין אויפ'ן פארטש, און אפילו פון וועלכע פענסטער מען קוקט נאר ארויס - זעט מען אויך ביימער, קומט אויס ווען מען שטייט ביים פענסטער איז מען אויך אין וואלד; א גאנצן טאג ווען מען עפנט די פענסטער הערט מען נאר די קול פון די פייגלעך וואס זינגען צום אייבערשטן, אז

ליגט א סוד, "דבעי בר נש לאכללא חיים באתר דא", דער מענטש דארף אריינגעמען דעם אייבערשטן אין זיין לעבן, "דא בלא דא לא אזלא", לעבן א גוט לעבן און דעם אייבערשטן - גייט נישט. מען קען נאר לעבן ווען מען ווייסט אז אלעס איז דער באשעפער, אזוי אויך קען מען נישט האבן קיין שלום בית, לעבן מאן און ווייב - נאר אז מען נעמט אריין דעם אייבערשטן. "ודא הוא ראה חיים עם אשה אשר אהבת", דאס זאגט אונז שלמה המלך, נעם אריין דעם אייבערשטן אין דיין לעבן, "מאי טעמא", פארוואס? "בגין פי היא חלקה בחיים", אזוי וועסטו האבן א לעבן, "דחיים לא שראן אלא על דא", מען קען נישט לעבן א זיסע לעבן, בפרט מיט א ווייב - נאר ווען מען ווייסט אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן.

קענסט דאך אהיים גיין

איך ווייס אז דער אייבערשטער איז דא, אז די ווייב האט געזאגט - איז גארנישט, זי שרייט: "דו קומסט נישט אהיים, דו העלפט מיר נישט", ענטפערט מען: "ביסט גערעכט, איך וועל אהיים קומען העלפן", מען ווערט נישט פארלוירן, וואוסענדיג אז אלעס איז פונעם אייבערשטן. בפרט ווען זי איז דאך גערעכט, מען איז פארגומען נאכצולויפן די בהמות, מען לויפט נאך נאך א דאלער און נאך א דאלער, אין די צייט קענסטו דאך אהיים גיין צו דיין ווייב שמועסן מיט איר, איר בארואיגן, און אז דו האסט קינדער - גיי אהיים צו זיי, דערצייל זיי א מעשה פון א צדיק, רעד צו זיי, שמועס מיט זיי.

הערט א מעשה...

הערט א מעשה; עס איז געווען א איד וואס האט אינוועסטירט אין געשעפטן שווערע געלטער, און אנגעהויבן פארדינען גרויסע רווחים וואס ער האט זיך בכלל נישט געהאט גע'חלומ'ט דערויף, ער איז געווארן זייער רייך, האט ער גענומען די געלט און ווייטער אינוועסטירט, עס איז דאך ממש א שאד צו זיין מיט געלט, מען קען דאס דאך אינוועסטירן ווייטער, און ער האט אנגעהויבן צו פארדינען הונדערט מיליאן דאלער א יאר, ער האט זיך געבויעט הייזער דא און דארט, דערנאך האט ער שוין נישט געוואוסט וואס צו טון מיט אזויפיל געלט האט ער זיך געקויפט הייזער אין אנדערע מדינות, און איז געווארן רייכער און רייכער, און סוף זמיו איז ער געשטארבן, מען האט גענומען זיינע ביינער און אריין געלייגט אין דער ערד... עד כאן המעשה; דער מעשה האט נישט איינגמאל פאסירט, עס פאסירט טאג טעגליך, מענטשן לויפן זייער גאנץ לעבן נאך 'דעם דאלער' און נאכדעם קערט מען זיך צוריק צום אייבערשטן! דארף מען זען אויסצוניצן דאס לעבן פאר וויכטיגע זאכן, פאר די שטוב, די ווייב און קינדער.

נישט ווארטן ביז דער גבור קומט

ווען עס קומט פלוצלינג אן די מדת גבורה פונעם אייבערשטן, מען הייבט אן נישט גוט שפירן אדער עפעס אנדערש גייט פאר, דארף מען זיך גלייך איינבייגן דעם קאפ צום אייבערשטן און אנערקענען אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דער באשעפער, אלעס איז א פארשטעלאכץ וואו דער אייבערשטער איז דארט באהאלטן. מען דארף אבער בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל נישט ווארטן ביז דער גבור קומט אן, נאר גלייך זיך איינבייגן דעם קאפ צום אייבערשטן, דאנקען און לויבן און איבער בעטן דעם אייבערשטן.

מלחמת גוג ומגוג

מענטשן האבן ליב צו הערן אינטערעסאנטע זאכן, (אזוי ווי

מיר האבן געהאט אין די מעשה, אז די מענטשן פון די מדינה פון עשירים האבן נישט געוואלט אויסהערן דעם בעל תפלה ביז ער האט אנגעהויבן רעדן פון דעם קעניג וואס האט געהאט א האנט מיט קנייטשן וואס דארט איז געשטאנען אלעס וואס טוט זיך אין די וועלט, די אינטערעסאנטע ווערטער האט געמאכט זיי זאלן מסכים זיין אים אויסצוהערן, וועלן מיר אויך מגלה זיין שטילערהייט 'סודות' וואס איז געשטאנען אין ספר 'מגלת סתרים', וואס רבי נתן האט געשריבן מיט ראשי תיבות וואס ער האט געהערט פון רבי'ן אונטערענגנס, דער רבי האט דעמאלט געזאגט אלעס וואס וועט זיך טון ביז משיח וועט קומען. דער רבי האט מגלה געווען וואס גייט זיין 'מלחמת גוג ומגוג', אז עס גייט נישט זיין א דריטע וועלט מלחמה מיט באמבעס, נאר דאס גייט זיין א מלחמה ביי יעדע מענטש אין זיין מח, יעדער מענטש וועט האבן אין זיין מח א וועלט מלחמה, איין רגע וועט דער מענטש זיך פייניגן מיט שרעק און ענקזייט 'וואס וועט זיין?' 'וואס וועט זיין?' דערנאך וועט ער זיך דערמאנען פונעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער היט מיר, אזוי וועט זיך דרייען אין קאפ מחשבות אהער און אהין, און דער מענטש וועט זיך דארפן שטארקן און בארואיגן מיט אמונה אז דער אייבערשטער איז דער בעל הבית, ער מאכט אלעס און פירט אלעס.

דעם רבי'נס ספרים

דערפאר דארף מען זיך מאכן שיעורים צו לערנען דעם רבי'נס ספרים, ווייל יעדעס מאל מען לערנט דעם רבי'נס דיבורים דערמאנט מען זיך נאכאמאל אז עס איז דא א באשעפער, און מען בארואיגט זיך, פון וועמען זאל איך מורא האבן? עס איז דאך דא א באשעפער וואס היט מיר!

חב"ד און ברסלב

אזוי ווי דעם שבת איז געווען צוגאסט אין שטעטל א ליובאוויטשער חסיד האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מיר האבן דא חשוב'ע עקסט; און מיר שטייען היינט אין א גרויסן טאג, ג' תמוז, דעם יארצייט פון דער ליובאוויטשער רבי זכותו יגן עלינו. וואס איז דער חילוק צווישן חב"ד און ברסלב? אין חב"ד רעדט מען פון מחשבה, פון זיך מתבונן זיין אין גדלות הבורא; דאס איז זייער גוט פאר שטארקע מחות, אבער וואס זאלן טון די אלע 'גארנישעס', מיר פשוט'ע מענטשן, איך האב נישט דער מח זיך צו מתבונן זיין, איך וויל אנהייבן טראכטן אבער מיין קאפ פליעט מיר אנוועק, דא שטייט אויפ'ן וואנט אויפגעשריבן די ווערטער: "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין אין שום מציאות מבלעדך יתברך כלל ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם", דאס איז א זאך וואס יעדער מענטש דארף טראכטן דערפון שטענדיג, מוהרא"ש האט אויפגעשריבן די ווערטער אין בגינאל אויף די מחיצה פונעם ווייבער שול, כדי אויב איינער וועט האבן א גסיון צו קוקן זאל ער זיך גלייך דערמאנען פונעם אייבערשטן, אבער א מענטש איז נישט בעל הבית אויף זיין מח, ער וויל טראכטן דערפון און זיין קאפ איז נישט דא, מען קען נישט אנכאפן דעם מח, דערפאר האט אונז דער רבי אויסגעלערנט די זאך פון התבודדות, רעד ארויס א דיבור צו אייבערשטן, דאס איז א זאך וואס יעדער איינער קען טון, און דאס וועט דיר שוין צוברענגען צו די גרעסטע מדרגות.

אז מען וועט חזר'ן די דיבורים פון רבי'ן, און מען וועט פאלגן דער רבי, מען וועט גיין אביסל זיך מתבודד זיין, רעדן צום אייבערשטן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.